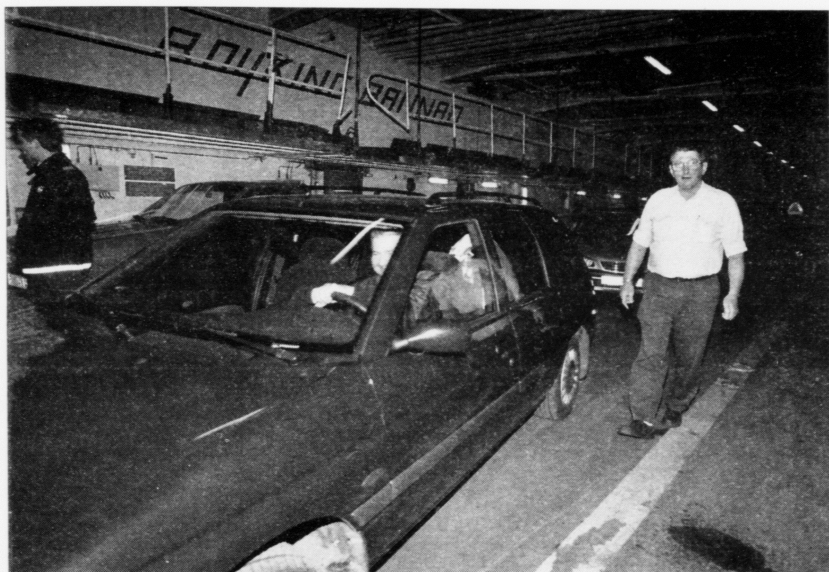

Nú eru árin blivin mong og dagarnir, sum eftir eru umborð á Smyrli, eru farin at fækkast. Hóast hann ikki stúrir fyrri pensjónsárunum, dylir hann ikki fyrri, at tað er við blandaðum kenslum, at hann nú mynstrar av

Tá hevði hann yvir seks tímar úr Havni, suður á Tvøroyri.

Og tað var ikki sørt at bangils var farið at breiða seg í teimum, sum biðaðu á tvørakei, tí Smyril kom ikki fram.

ferðafólk, við gamla Smyrli, tók nýggi Smyril meiri enn tvær ferðir so nógv ferðafólk.

Og frá at kunna føra 8-10 bilar, sum allir skuldu hvast umborð og í land, kundu vit nú føra

teimum sum sigla tey stóru skipini.

Men onkuntíð hevur onkur brikslað okkum at vit seta kósina eftir beriposanum hjá SMS, men tað er sjálvandi skeivt skotið, tí tað eru sanniliga eisini sjómenn, sum sigla við nú.

Beint eftir at hann var komin, var stóruspenningur at vita, um landsstýrið hevði forkeipt seg hesuferð.

So tær fyrstu ferðirnar, Smyril sigldi, hendi tað meiri enn so, at politikarar vóru og fregnaðist, hvussu nógvir bilar vóru við.

Og Erland minnist, at ein politikari, sum var fegin, tá ið tað ein av teimum allarfyrru túrunum vóru nakrir og 30 bilar við, tí so var tað í hvussu so var keypið kortini ikki fullkomiliga miseydnad.

Og hóast Smyril var bæði stórus og rúmligur,ingu ikki nógvir vikur, áðrenn teir fyrstu bilarnir stóðu eftir á keini, tí hann var fullur.

Men tað var eisini akkurát so, at Smyril varð keyptur.

Tí tá ið tingið atkvøddi um tað, var akkurát nógv mikið av atkvøðum til at keypið varð samtykt.

Ta ferðina royndust Jákup Mortensen stinnur. Hann sat á tingi fyrri sambandsflokkin í Suðuroynni.

Og hóast allir hinir tingmennir fyrri sambandsflokkin atkvøddu í móti at keypa Smyril, atkvøddi hann fyrri.

Var hann flokstrúgvur ta ferðina, og atkvøddi fyrri restini av sambandsflokkinum, varð ongin Smyril keyptur, sigur Erland Jacobsen.

Tað var ein ógilig broyting, sum hendi tá. Fyrri fyrstu ferð var heilsulubilir úr Havn at siggja í Suðuroynni.

Erland Jacobsen sigur, at eftir hansara tykki hevur hesin Smyrilin hevur havt alt at siga fyrri møguleikarnar hjá suðuroyingum at búleikast her í oynni.

Fekk ongan møguleika

Men hetta eitt annað stórt framstíg var, at tá ið Smyril var keyptur fór tað almenna eisini undir uttan-

landssigling

Og Erland ivast onga løtu í, at tað var eitt stórt mistak at avsiga hana aftur.

Hann heldur tvørturímóti, at tað rætta hevði verið at útvega eitt størri og betri skip til hesa rutuna.

Hann sigur, at Skotlandssiglingin fekk ongantíð ein møguleika at vísa, at hon varð burðardygg.

Tað var við jøvnum millumbili, at politikarar í Føroyum tósðu um at halda uppat við skotlandssiglingini hjá Smyrli.

Og tað er púra greitt, at ongir leverandørar tordu at gera avtalur um flutning við Smyrli, tí tað var altíð fryktandi fyrri, at sambandið varð niðurlagt.

Erland Jacobsen sigur, at tað var eisini oftani frammí í skotskum bløðum, at leverandørar høvdu onki álit á Smyrli.

Manglandi støðufestið hjá føroyingum var eisini samrøðevni hjá fólkinum í Skotska felagnum, PNO, sum Strandferðslan samstarvaði við, tí eisini teir hildu, at politiska rákið í Føroyum, var so óvist og svikaligt, at ongin kundi hava álit, at skipið fór at sigla næsta túr, og tí kundi ongin gera avtalur um flutning við Smyrli.

Og tað gjørdi sjálvandi sít til, at tað var ov lítið av farmi at flyta.

Men hvør sigur, at rutan ikki hevði kunnað givið yvirskot, um hon veruliga slapp at standa sína roynd, ikki minst, nú vit eru á veg upp í oljuvinnuna.

Á opnum havi

Nú verður so aftur tósáð um at útvega nýtt skip til suðuroyarsiglingina.

Vit hava eisini spurt roynda bátsmannin á Smyrli, hvat hann heldur um tað umrøðuna.

Tað er eitt, sum vit ikki eiga at gloyma.

Og tað er, at so skjótt, vit eru komin suður um Kirkjubønes, ella

tað verður ringt veður, so vit veruliga fáa roynt hana, leggur hann afturat.

Tað er neyðugt at vit alla tíðina hava virðing fyrri teimum náttúruflekum, vit eru upp í móti.

Og siglingstíðin heldur hann ikki er so heilt avgerandi.

Tí enn hevur hann ikki hoyrt eitt einasta ferðafólk kært seg um, at tey sita hugnaligt umborð á Smyrli, hóast tað hevur tikið tveir til hálvan trýja tíma at sigla.

Men serliga nú, tósáð verður at brúka upp ímóti ein hálvari milliard til vágatunnal, eiga vit eisini at hava ráð til at kanna út í æsir, um ein tvíkilja kann brúkast í suðuroyarsiglingini.

Fer tíðina at ganga

Erland er ikki bangin fyrri at tíðin fer at fella honum nakað long, nú hann skal pensjonerast.

Hóast hann onki ávíst frítíðarítriv hevur, heldur hann, at hann fær nokk at gera, tí tað er altíð okkurt at takast við heima við hús.

Og so verður kanska eisini betri høvi til at seta seg við harmonikuni á knønum eina løtu.

Annars er Erland sera fegin um tey 30 árin, hann hevur verið á Strandferðsluni.

Tað hevur verið eitt avbera gott arbeiðspláss og tey, sum ikki trívist har, haldi eg, eri ómøgulig.

Og fólkio er avbera fitt at arbeiða saman við, tað hevur verið mestsum ein stór familja, sigur Erland Jacobsen.

Hann hevur eisini alt gott at bera ferðafólkunum.

Tey hava verið einastandandi fitt og lagalig at hava við at gera.

Treyðugt so, onkrar hendingar hava verið, sum vit vildu havt sloppið undan, men tað slepst ikki undan umborð á so stórum skipi.

Tað hevur mestur verið, tá ið tú hevur givið onkrum boð um at koyra bilin upp á hillarnar?

Av og á sigldi Smyril leigutúrur fyrri felagið PNO, sum Strandferðslan samstarvaði við.

Hesin túrun gekk úr Aberdeen til Lervick. Sum vanligt á leigutúrur fyrri PNO, var biladekkið fult av mafiovognum, treylarum og øðrum vognum (Ein mafiovognur er ein flatur vognur, sum kassar verða settir á).

Men óveður var og fleiri surringar slitnaði.

Lastin tók at rósa niðri á biladekkunum, men tað var onki at gera, uttan at royna at surra vognarar aftur, tí blivu teir við at liggja og rósa, kundu teir farið út í gognum síðuna, tí tungt var.

Tað eydnaðist at surra alt aftur, og at seta eykasurringar á.

Men heilt vandaleyst var tað ikki, tí vit máttu ganga og passa okkum lögir at ganga ímillum vognarar

Úr dagbókini hjá Erland Jacobsen

Tá ið vit vóru farnir úr Bergen á veg til Føroyar, vfsti tað seg, at eitt harkalið av norskum bardagakroppum var umborð.

Teir gjørdur slíkar ónáðir umborð og endin var, at manningin mátti taka teir.

Teir vóru fyrst settir í varðhald í tí fremsta storesrúminum.

Men har gjørdur teir so nógv um seg, at teir máttu takast uppafur og tá vóru teir lagdir í hondjörn og koyrdir í tað aftara storesrúmið.

Brot úr dagbók hjá Erland Jacobsen

Og aftaná tann túrin vóru tað summi ferðafólk, sum vóru við, sum svóru uppá, at Smyril mundi gingið burtur ta ferðina.

Men tað er Erland ikki við uppá. Hann minnist væl hendan túrin og minnist eisini, at tað var av allarringasta veðri.

Men vit sigldu vestanfyrri ta ferðina og tað var ein orsök til, at vit høvdu so leingi um tað. Tað er móguligt, at okkurt av ferðafólkunum helt, at tað var eitt sindur ógvusligt.

Men vit vóru heilt avgjørt ikki í tí, sum sjómenn vilja kalla í havsneyð og við at ganga burtur.

Erland Jacobsen áttannar tó, at hetta heilt avgjørt var ein av teimum allarringastu túrunum hjá tí Smyrlinum. Men tað vóru eisini aðrir, leggur hann afturat.

Og í havsneyð havi eg ongantíð verið, hvorki við teimum skipum, eg sigldi við, áðrenn og kom á Strandferðsluna, ella við teimum báðum Smyrlinum, eg havi verið við síðani 1969.

Sum at siggja Queen Mary

Men í 1975 varð so nýggjur Smyril keyptur til landið og Erland var ein teirra, sum var niðri eftir honum, og samstundis bleiv hann bátsmaður

Vit vóru eftir honum 1. mai. Tað var ein ótrúligur munur á gamla og nýggja Smyrli. At siggja hetta skipið, var sum at siggja sjálva Queen Mary.

Og tað var eisini stórus munur í aðrar mátar. Frá at kunna føra 300

yvir 100 bilar, sum allir koyrdu umboð og í land aftur.

So tað var ikki tað sama. Men tað skerst ikki, at tað vóru mong, sum ívaðust í, hvussu skilagott tað var at keypa Smyril.

Tað vóru nógv sum hildu, at tað var tann reini, blanki orskapur at keypa eina flatbotnaða ferju, sum var smíðað til at sigla á donskum deyðavatni, til at sigla um Suðuroyarfjørð.

Veruleikin er jú, at øll so stór skip eru flatbotnað, tí skuldi hann havt kjøl eftir stóddini, grynti hann ikki á nøkrum fjørði.

Men tað ger ikki stabilitetin verri. Smyril hevur einar 18 stabiliseringstangar, men vanliga eru ikki meiri enn 3-5 av teimum fyltir.

Allir hinir eru tómir fyrri at ikki at gera skipið ov hart í sjónum. Eitt Skip má sleppa at liva í sjónum. Tað ber væl til at fylla so nógvá barlast í tað, at verður so hart, at tað kann knúast sundur.

Og Erland Jacobsen sigur, at tíðin aftaná hevur víst, at tað er ongin grund at ivast í dygdini á Smyrli, tí hann hevur sanniliga staðið sína roynd.

Eg havi verið við Smyrli í so ringum veðri, sum hugsast kann, men hann hevur royndst einastandi væl.

Men tað skerst heldur ikki burtur, at tað er ymiskt, hvussu hegnið er at sigla. Teir gomlu, sum vóru vanir við minni skip, vóru meira bundnir av at kenna streym, strengir og íður, enn tað krevst av